

har det øvrige overordnede Tilsyn paa Stedet; det er den stedlige Skolebestyrelse; det har ikke det nærmeste men det fjernere Tilsyn med Skolevæsenet, medens Skolecommissjonen har det nærmeste Tilsyn dermed. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes disse Ord kunne opfattes saaledes, at Skolecommissjonerne skulle være en selvstændig Autoritet under Skoledirectionen, med hvem de uden videre kunne forhandle. — Flere ærede Medlemmer i Thinget have været enige i, at en Lov som den foreliggende var ønskelig, og jeg troer, at der for Diebliffet ligger en Sag til Afgjørelse i Ministeriet, som temmelig klart viser, hvad der kan ske bag et Sogneraads Ryg, idet ikke alene Bestemmelsen om Opførelsen af en ny Skole, men endog Bestemmelsen om, paa hvilket Sted den skal opføres, kan foreligge, førend Sogneraadet faaer Tid til at erklære sig derover eller bliver vidende om, at nogen Erklæring skal afgives. Dette forekommer mig at være et saa stærkt Bevis for, at der behøves nærmere Bestemmelser i denne Retning, som Noget kan være. Der siges, at de Bedkommende skulle holdes til at følge Loven, men naar de overordnede Autoriteter sige: Dette Circulaire er ogsaa en Lov, som alle Bedkommende skulle følge, hvor bliver saa den anden Lov af? Da jeg i forrige Samling stillede min Forespørgsel, nævnedes jeg et Exempel paa, at Skoledirectionen i et vist Tilfælde har spurgt, ikke Skolecommissjonen selv, men Formanden for denne, om hvorvidt hans egne Børn vare, underviste saaledes, at de kunde være frie for at søge den offentlige Skole. Denne Sag var Præstens egen personlige Sag, men Skoledirectionen forlangte blot hans Erklæring. De to andre Medlemmer af Skolecommissjonen vare uenige og sagde: Vi kunne ikke dømme om disse Børns Standpunkt, uden at vi faae Leilighed til at overhøre dem, men dette tilfidsatte Skoledirectionen, og da Sagen kom ind til Ministeriet, resolverede dette efter Skoledirectionens Indstilling uden at gjøre den allermindste Indvending imod, at man blot havde forlangt Præstens Erklæring, men ikke Skolecommissjonens. Jeg skal dog strax oplyse, at det ikke var den nuværende, men den tidligere Kirke- og Undervis-

ningsminister, som uagtet han af den indsendte Sag saae, at man ikke havde Skolecommissjonens, men kun Præstens Erklæring angaaende dennes egne Børn, resolverede i Sagen, uden at tilbagevende den til nærmere Erklæring, og som altsaa derigjennem har kjendt denne extraordinære Fremgangsmaade af Skoledirectionen for gylbig. — Saaledes som Sagen nu foreligger, og efter hvad den ærede Kirke- og Undervisningsminister idag har udtalt, at han mulig vilde gjøre, naar der fremkom en eller anden Anse over et eller andet enkelt Punkt, kan jeg ikke finde tilstrækkelig Anledning til at lade mit Lovforslag falde. Saalænge den ærede Minister holder paa, hvad han idag har udtalt, at han bestemt her holder paa, nemlig at der kan finde en directe Forhandling Sted imellem Skoledirectionen og Skolecommissjonen om en Sag, der angaaer det Skolevæsen, som Sogneraadet efter Loven skal bestyre, mener jeg, at en Lovbestemmelse er absolut nødvendig. — Den ærede Minister yttrede iøvrigt, da han nævnedes adskillige Punkter i Circulairet, som han mulig kunde tænke paa at ville berigtige, at dette maatte fremtræde som en Fortolkning; han vilde indskrænke sig til at sige, at der foreligger en vigtig Fortolkning; thi Ordene forekomme mig at være saa klare, at de, der troe sig forpligtede til at følge dem, nødvendig maae opfatte dem paa den Maade, som de stille sig ved en almindelig Gjennemlæsning, af disse Bestemmelser. Jeg skal derfor fremdedes anbefale Lovforslagets videre Fremme.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Jeg vil kun strax sige et Par Ord til, hvad der nu blev fremsat af den ærede Rigsdagsmand. Jeg vil ikke gaae ind paa de enkelte Tilfælde, navnlig ikke paa det, den ærede Rigsdagsmand nu omtalte, og om hvilket jeg allerede ved en tidligere Leilighed selv har sagt, at jeg fandt det vigtigt afgjort. Jeg mener, at det i en Udtalelse — ogsaa naar den kom frem i en ny Rundskrivelse — udtryffeligt maatte siges, hvorledes